

„Danferen“ et halvulgentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danferen“ udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Årgang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forkud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danferen“ ledes indtil videre af Wm. A. M. Andersen som Direktionsformand.

Alle Indmeldelser — Afhandlinger, kortere Artikler og Korrespondancer sendes til Post. W. M. Andersen, Rt. 1, Irene, South Dakota.

Afhæder sendes direkte til „Danferen“, Dr. D., Blair, Neb.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danferen“ bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Ophævelses modtages af Abonnementerne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Lovlovg.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der avetterer i Bladet, enten for at lade høre om eller for at få Oplysninger om det avetterende, bedes de altid omtale, at de fra Avetteriseren i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Præsternes Forhold til Afholdsarbejdet.*

En af mine Venner sagde til mig, da han hørte, jeg skulde holde Foredrag over dette Emne: „Lær du indlade dig paa det? — Det kunne være, at flere har undret sig over, hvad jeg i dette Foredrag vilde komme til at tale om. Ganske naturligt har I vel tænkt, at der først vilde blive talt om den store Betydning, det vilde have for Afholdssagen, at saa Præsterne med, og det af mangfoldige Grunde. Desuden mente I vel, der skulde tales om det store Ansvar, Præsterne har ligesom for en faaand Forsterangs Samfundssag. Enten mere diplomatisk tænkte vel ogsaa paa, hvad der vilde bringes i Forslag for at saa Præsterne med, og endelig haabede kanske en eller anden mindre præfærent, at Præsterne skulde diskuteres, fordi de ikke mere, end Tilfældet er, har sluttet sig til Afholdssarbejdet. De sidste Forhaabninger vil blive totalt sluffede.

Det er saa langt fra, at jeg vil diskutere Præsterne; jeg vil tvertimod med stærke Ord rose dem, baade forbi Sandheden kræver det, og fordi jeg finder det formaalstjenligt at vinde Afholdsskolkets Sympati og Tillid til Præsterne. Naar vi skal henvende os til en Mand eller en Korporation med en Anmodning, saa gælder det ikke blot at finde pæne og passende Ord, men det gælder meget mere, at Ordene er et sandt Udtryk for Hjerterets Tilbud; hvis ikke, opfattes de pæne Ord blot som Smiger og virker frastødnende. Er de derimod et Udtryk for Hjerterets fulde Tilbud, virker de som en stærk dragende Magt.

„Lukken følger den modige“, siger Ordspørgt, og for at gøre Afholdsskolket modigt i sin Henvendelse til Præsterne, er det nødvendigt at aabne deres Sjæle for alt det store og gode. Præsterne har ubestridt et stort Anseelse. Jeg vil ikke først og fremmest oppejde mig ved den religiøse Side af Præsternes Gerning, da det mindre kommer dette Emne ved, men jeg vil paapege den betydningsfulde Rolle, Præsterne har spillet i alle almindelige Stats- og Samfundssager. De har vist sig i Besiddelse af en Klogskab, en Interesse og Digtighed for disse Anliggender, som næppe nogen anden Stand kan vige Mæge til. Vi finder dem derfor som Hjerterets mest trofaste og kloge Raadgiivere, der haabe i Lønfarene har udarbejdet og ved Raadshjælpe drevet igennem de mest klarfyndige og formaalstjenlige Planer til Følks og Fædrelands Frelse, — for som de i Nationalforsamlingerne med overlegen og glædelig

Wetalsenhed har tilstøbt sig Hjerterets stilling. Ofte har derfor Staterens Storværet betruet i Præsternes Hænder. Og hvor Klogskab og Vælsenshed ikke længere har strakt til, finder vi dem at træde i Spidsen for Følks og Fædrelands Forsvar med Odd og Egg og paa Valpladsen at ofre Liv og Blod, og de har ført Søværnet og Kommandoskaven ligesaa tappert som de til andre Tider har ført Mandens Væge. Vi kunde nævne en Række Navne paa Gøjtlige, der altid vil strale som Historiens første og sidste Glans, ikke blot over den enkelte Person, men over hele Standen og det Land, som fostrer de dem. Men endnu mere er Præsterne gaaede i Spidsen i de sidste Fædreets Sæler. Den, som kender lidt til f. Eks. vort eget Lands Historie, vil beundre Præsterne for deres opfrende Arbejde for Folkeoplysning, Kunst og Videnkab osv. De har saa at sige tvinget Folketilstandene igennem i vort Land trods den stærke Modstand fra Befolkningens Side. Selv paa det rent økonomiske Omraade finder man næsten altid, at Præsterne er gaaede i Spidsen, som f. Eks. ved Hævedrag og lign. Det er betændt nok, at det var en Præst, der lærte Folket at dyrke Kartofler. Og dog ligger alt dette udenfor Præsternes egentlige Gerning, som er at prædike Evangeliet og forsvare Religionens Sandhed. Her har de dog indlagt sig den største Fortjeneste og ført de største Kamp og vist det største Mod og oved den største Indbydelse. De har ikke været bange for at sige Sandheden, selv naar Hjerterets blinde Søverd eller Boddelsens Dstte var truende løstet, eller Massens Mishandling var Sandhedsvidnets visse Lod. Men for denne Mandens Magt hos Præsterne finder vi da ogsaa, at næsten alle andre Magter har højet sig. Selv Attilla, sin Tids magtigste og grusomste Hjerst, skal straks slagen sit Søverd i Steden og trat sig tilbage fra sit største Forehavende, Indtagelsen af Rom, da Roms Biskop vaabenløs og stille git ham i Møde. Naar saa herit kommer Præsternes daglige Gerning paa Prædikestolen, ved Døbefonten og i de mange andre paa mange andre Maader, ved Sngesenge og de aabne Græder, hans Gerning som de bedrøvedes Trøster, de vidfarende Vejledere, forsættede og faderløse Talsmand og forsvare, er det saa underligt, om Præsternes Stilling er noget ensaaendri i Menigheden? Udtrykket „Præstefar“ er ligesaa naturligt som smukt, det udtrykker Kærlighed, Ærbødighed og Tillid. Hvem skulde vel kunne græde med de grædende og glæde sig med de glæde som kan? I Sandhed, Præsternes Gerning har været mangedartet, betydningsfuld og vankstsig, men i det store og hele har de røgt ten med Ære. Præsterne har vistnok derfor en større Tradition at f. Hilsage paa end nogen anden Stand. Var jeg Præst, vilde jeg være stolt af Standens Traditioner. Men store Traditioner giver store Forpligtelser. Det nytter ikke at lade sig til No og leve paa en Tradition, den maa først vider. „Hvad vil du med den Hæder, der er begræbet? Stærk Strøm med egne Vover gaar igennem Hædet — pval ej af Fædres Ære, hver har blot sin“, siger Digteren. Vi kan ogsaa her mindes Lovens strange Dom over Udvend, der havde været ubehaglig i Ideatamp. Straffen fordobledes, fordi han vankstgæde paa sine tapre Forfædere. Men Nutidens Præstevand vil disselig ikke gøre Traditionerne til Stamme, thi de er ikke mindre rustede til at løse Tidens Opgaver end deres store Vorgængere, tvertimod. Vandelig set er de mere rustede, og det er netop aandelige Opgaver, Tiden lægger for vore Præster. Der forlanges ikke, at de skal trække Staalhandsker paa eller ombytte Drnatet med nogen Krigsruknig. Tidens Samfundssag og lægger sig saa nær og beslaglet ind til Præsternes Gerning, lægger sig lige i Vejen for ham, ser ham op i Øjnene og forstger honsalbende, om han har Hjerste til at gaa forbi. En faaand Samfundssag er Afholdssarbejdet. Enten vi ser det sædligt, moralisk, socialt eller økonomisk, er det en Samfundssag og første Rang.

Afholdssagen har saa mange store og ubidulerlige Sider, at vi har mere end nok med dem. Naar Afholdsskolket kommer ind i en Menighed og begynder at opsoge det fortabte, begynder at søge de grædende, de fultende og frysende, ikke blot for ved nogle venlige Ord at bringe dem til et Øjeblik at glemme deres Nød, men for at bringe de grædende til at glemme, at „de har nogen Tid grædt“, idet man stand-

fer Atilden til Taaren og Fortvilelsen, til Sulten og Frosten og forbander disse Ulykters Voliger, Dranterbjæmne, til Lykens og Fædres Paauner, hvor Mand og Hustru kan leve et gubfngtigt Liv sammen, omgivet af en Børnesklok, der ser paa Livet som paa et jobeltst Sommerlandskab efter langvarig Regn, hvem er da nærmere til at hjælpe til, ja tage Ledelsen i dette Samaritanarbejde end Præsten? Hvem har mere Opfordring og mere ledning og hvem har flere Betingelser for dette Arbejde end han? Hvem er mere rustet til at føre dette Søverd, hvormed Drukkenkabskødens mange Hoveber kan afbugges? I de gamle Fortællinger hører vi saa ofte om Præsternes Mod overfor Morøse Nander, de git, naar ingen anden turde. Mørkets Mand driver i Dag et frøgløst Spil i vort Samfund; hvem bør gaa i Spidsen ved at dribe dem ud? Præsterne har sølt og føler deres Opgave her, men de maa komme til at føle den endnu stærkere, de maa med fuldt Hjerste række Broderhaand til Arbejderne i Afholdssagen. Lige over for Afholdssagen gælder et „enten-eller“, enten „med eller mod“. Man kan ikke dele sig imellem de to Hæerter, Afholdssagen og Drikkefikken. Vel kan man være personlig Ven med en Afholdsmænd og Braggejer, men arbejde for begge Intereser som faaand, det er umuligt. Spørger vi nu om vore Præsters Stilling til Afholdssagen, saa vil vistnok de fleste af dem svare, at de har udenfor det hele, er hærter for eller imod. Men et Standpunkt „udenfor det hele“ gives ikke, det maa vore Præster tvinges til at indse. Det er vanstøktigt at bringe andre til at indse dette, men Præsterne maa kunne bringes dertil. Nej, ingen skal „udenfor det hele“. Alle tager Parti, i Praksis, og i Følelsesvidstheden tager man Parti. Mange tror imidlertid at tage Parti for Afholdssagen ved at tage Parti mod Drukkenkaben, og saa forsøger man at indtage et Standpunkt, der enten ligger lige langt fra begge eller lidt nærmere Afholdssagen. Dette er det faa Højst priite Maadeholdssandpunkt. Man tror her at have fundet den rette Grænse, og saa lejer man sig paa den. En stor Del af Afholdsskolket har vistnok med sig f. liget i Lejr paa denne Grænse. En gammel Præst sagde en Gang, at Drankerne paa Grænsen var de værste, og det har jeg aldrig glemt. Nej, Afholdsprincippet og Drukkenkaben er hinanden saa absolut modsatte, at det ikke ved noget Mellemstandpunkt kan formidles, og den Dag, de fører sammen, vil enhver blive regnet som Forkæmper for et af dem. Dette har faaet et saa betegnende Udtryk i Reglene for Foreningsafstemninger: den, som sidder hjemme, stemmer for det bestaaende. Her er en aktiv og passiv Støtte, den sidste er den virksomste, og hvor mange hjer ikke Drikkeriet passiv Støtte? Jo højere man staar i Samfundet, des mere virker selvsølgelig denne Støtte; derfor er Præsternes Stilling til Afholdssagen af saa overordenlig Betydning. Naar Præsterne kommer, kommer de med Forførtninger, har en verdensberømt Mand sagt, og dette gælder ikke mindst i Afholdssagen. Stiller Præsten sig udenfor, saa fæller først alle Maadeholdsskolk sig bag ham og mener sig saa „nogenlunde beskyttede“.

Men ogsaa Drukkenkoben, Støttet, fæller sig bag den maadeholdne Præst. „Præsten drikker ogsaa“, er Drukkenkobens veltendte Indbilsning. Drukkenkoben leder ogsaa efter denne Maadeholdssgrænse, hvor han ser saa mange faa, men finder den abrig, og mens andre staar paa Grænsen, ruller han paa hver Side af den. Filt vi Maadeholdsskolkene til at fhytte sig, vilde Situationen klares betydelig for Drukkenkoben, og dertil maa Præsterne hjælpe os. Det er Tidens største Samfundssag og til dem, en Opgave, som heller ikke kræver stor Selvopofrelse. At paastaa, at det vilde være en stor Selvopofrelse for Præsterne at blive Afholdsmænd, er at fornærme dem. Seroline Unbægsler sættes ud af Betragtning. Nu staar tilfødet den rent formelle Side af Spørgsmaalet, nemlig hvormed og hvorledes vi skal vinde Præsterne for Afholdssagen. At overbevise Præsterne om, hvilken overordenlig Betydning for Sagens Fremme det vilde være at faa dem med, vilde vel heller ikke være noget Herkulesarbejde. At Præsterne sidder inde med Betingelser til at virke for Sagen, som ingen anden, synes overfølgelig nærmere at paavise. Hjer-

der man en heldig Form for Henvendelsen, tror jeg, et godt Resultat er næsten sikret. Hvilken Hjælp for Præsternes Gerning vil ikke et kraftigt Afholdssarbejde være? Hvad hænger ved frøgløst paa Kirkens Ager. Naar vi tænker paa alle de stonne Løfter, som gives ved Døbefont og Alter, disse faa hellige Løfter, saa herlige, saa lyttelsende, som har de Himlen i sig, hvad gør disse Løfter til intet, ja knuser ned et for et og læster dem stumpede med en hvøvelst Haanlatter for Præsternes Fodder ved Alteretalken? Mon ikke Drikkeriet? Og alle de stonne Haabets Kramse, som Præsten fæller om vatte Konfirmandens og straalende Brudepærs Hoveder, og alle disse varme Dnster og herlige Velsignelser, som Præsten sender med paa Vejen, hvad river alt dette i Stykker og fræer det som Fortvilelse for Præsternes Fodder? Mon ikke Drikkeriet? Vil Præsterne være med at saa paa Afholdssagens Ager, saa skal de med Glæde bære sine Reg hjem.

Villier og Løg.

Nu, da Vaarens vingede Sangere i Tusindvis og dog Parvis indfinder sig i vore Stove, Parter og Haver, er der noget, der tvinger mig til at ringesammen til en „Barnhjerterlighedskonference“ med alle Drengene, store og smaa. Følsten i Dag her i „Danferen“ er altsaa kun berømmet for eder, Drengene; men i maa gerne tage Fæder og Moder og alle Pigebørnene med, for at vi rigtig kan saa Guds Eng til at være med os og saa alt det bedste i vore Hjerter til at raade for os; thi I ved godt, Drengene, fordi I vist har set det saa lidt, at Ubarmhjerterlighedens og Grusomhedens Vand bor i mange af eders Kammerater og vifer sig saa affhyelig umenneskelig i deres Behandling af fugle og andre Smaaflabninger.

D, hvilken hødig Foraarsmorgen vi har i Dag! Efter et Tordevejr i Nat og dermed en mild og hødig Foraarstegn over den tørstige Jord og den drømmende Natur staar Solen op over Jowas Bakker og indhyller hele Nebrossa i en straalende Glorie. Tusinder af smaa Fuglestreber luffer sig op, og som Engleter lyder deres Tatterang til Himmels Gub, deres Staber og Forsørger, vor Herres Jesu Kristi Fæder og vor Fæder. Og langt over saa midt i al denne Afglans af Guds Herlighed her paa Jorden en Hærskare af halvvoitene Mand, af store Drengene og smaa Drengene — nogle med fortrollinge Jagtgevaer, andre med Sølonsbæst, atter andre med Revolvere, og de mindste Burle dog i det mindste med en „Sling-Shot“ — — — grusomt, affhyelig, ikke sandt? Dette Naturskøn Lovsangster skal fortumme og myrdes; disse jublende Smaaflabninger skal stande midt i en Glædes- trille for at slagte vingestudte og dødelig saaret til Jorden uden nogen som helst anden Grund end den hvøvelst: Lyst i et Menneskebart til at myrde.

Her, ved I hvad, Drengene? Jeg vilde lige saa gerne klippe en Flok vilde Tomahant-Indianere ind i vor Kirke Juleaften for at staltpe Eders Moder, Eders Søster, Eders Fæder og Eder allesammen — mig selv med — lige i det Øjeblik, da vi er saa ufagelig lyttelige med huerandre omkring Juletræet og synger vore Lovsange sammen med det ufynlige Englekor til Tak for Verdens Frelser, Barnet i Bethlehemsstrøbet. Det vilde ikke være den mindste Smule grusomme end den Behandling, Tilunder af Drengene og unge Mennesker giver vore smaa vingede Sangere. Kan være, at vore Fæder i sin Tid har berøvet disse vilde Indianere saa at sige alt paa Jord, saa at deres bløibige Udaad kun vilde være, menneskelig talt, lige for lige; men hvad har de smaa Sangere røvet fra os, eller hvormed har de forurettet os, at vi saa ubarmhjerterligt skal berøbe dem Livet, det hvøvelst af alt?

Jeg skal sige eder, hvad de har gjort: de har fjndt og filder, „vor larmlufuldt forvirrede Jord“ med Fyrbesang, naar Menneskene tidt har fjndt den med Forbandelse. Dette er deres eneste Brøde.

Prøv nu at tænke Eder, Drengene, hvorledes denne Verden vilde se ud uden Robins, Larvs og Thrushes — uden nogen Sang i Veltæerne, naar de allesammen naar som et Har af Blomster og Solfin! Derfor I skulde vaagne op en Sommermorgen

til den pludselige Virelighed, at hele Naturen var sangløs — ikke en Gang en eneste lille Meadow Lark til at lade sine søde Smaatriller i Kælvemarken og Pasturet, da tror jeg, I allesammen vilde blive saa bedrøvede, at I kunde saa i Sinde at gaa hen og leje en Mand til at give eder nogle tørre Tærst, fordi I nogen Sinde brugte en Salonbøsse eller en „Sling-Shot“.

Da saa for Resten vil jeg slutte med at sige: Fremfor alt, Drengene, blev aldrig Kryster! Derfor der af og til skulde blive for meget af Kraft i Sjøel og Kropp, saa I absolut skal ud at lade og prøve Præster med Eder's Medflabninger, saa gaa ud i Pasturet, og tag Eder en Omgang med Tyren, f. Eks. Der er en vis Ære i at kæmpe med et Dyr, der er større og stærkere end I selv er; men at vise Eder's Mandighed over for en lille stakets dværgsløss Fugl er lige saa lavt og ærøst som at overfalde en Krøbling i Mørke. Her neden under sætter jeg to engelske Verslinier, som I gerne maa nedskrive i Eder's „Copy Books“:

„The bravest are the tenderest; The loving are the daring.“

Advocaten.

Det er med Læsning, der forbedrer Mennesker, jeg vil give Advocaten. Det er færlig de Romaner, der skrives i Danmark i vor Tid, der stude store Børn og uerfarne unge Mennesker at læse. Mange ved ikke, at de Romaner, der skrives i vor Tid, er saare meget forskellige fra de Romaner, der blev skrevet for ca. 50 Aar siden. I de Tider, der gaar forud for vor, havde Digterne, der skrev Romaner, i Uvildelighed Agtelse for Kristendommens. Derfor søgte de heller ikke i deres Romaner at saa Fjoll ind paa den Tante, at det kunde være godt for nogen at vise Uhygighed mod Guds Bille, faaledes som denne er os aabenbaret i den hellige Skrift. Men siden ca. 1870 er der kommen en færlig kristusjendst Retning ind i Romanstrømningen i Danmark. Digterne, der skriver Romanerne, er jo i Almindelighed Mennesker, der har vendt Aristotroen Anggen, og som saar Vantroens Sød i Hjerterne paa de Mennesker, der læser deres Bøger. Af den Grund er det ogsaa, at Umoraliteten tager mere og mere Overhaand blandt Folk i Danmark og kommer til Syne i de Løfter, de vifer sig i større og større Udstrækning.

Men Venner! det er ikke alene i Danmark, at det er galt med Romanstrømningen. Her i Amerika skrives ogsaa en Menge Romaner paa en faaand Maade, at de, der læser dem, vil fæmildigt indbrutte Vantroens døbringende Drif. Vi træffer jo en Maake store Børn og unge Mennesker alle Vegne her i Amerika, der er komplet ligegyldige for deres egne Sjæles Frelse, og hvis Hjerter er opfyldte af Lyst til at være med ved de allerugjadeligste saa kalbte Hornsøjsler. Hjerterne fluumler af Langsel efter at faa de lødelige Lyster tilfredsstillede, og Legeemnerne gives hen til at tumles i Sydens Rus, saa det er ghelligt i allerhøieste Grad. Naar saa Følsterne af at have levet i frak Opsættighed mod Guds Bud vifer sig enten i Hæren af Sygdelighed, Fættigdom eller paa den Maade, at Menneskenes Foragt og Gaardhed væltter ind over den ufhyttelige vantro Synder, saa følger i vore Dage Selvmord tilfaldt, saa Satan kan faa det fulde Herredømme over de arme forførte Mennesker, der falder for deres egen Haand i den sorte Fortvilelse.

Se her Afslutningen paa det, der begyndte med at mere sig selv ved Læsningen af de fuldtvæ vantro Romaner, der skrives i vor Tid. Venner! vend om fra den sataniske vantro Romanlæsning til Læsningen af den hellige Skrift og de Bøger, der tagte deres Udgangspunkt fra denne. Forældre! hold eders kære Børn fra at læse det, der forbedrer deres Sjæle, og gif dem gode Bøger i Hænder.

Vor nye danske Præst.

Sidste Søndag kunde være — og vil vistnok blive — en epoteførende Dag i det danske kirkelige Landliv i San Francisco; thi efter mange Omflutninger har vor By endelig faaet en fast dansk Præst.

Hans Navn er, som tidligere meddelt, P. E. Hansen, og hans Bihit foregaende Virksomhed var i Eugene,

Dr., hvor han har grundet en dansk Koloni, der nu tæller ca. 60 Familier, dannet en solid Menighed og rejst en smukt Kirke. Tidligere har Pastor Hansen betjent de danske Menigheder i Et Horn og Cedar Falls, Iowa. Som Revis for, at Pastor Hansen har været staltet i sit tidligere Virkefelt, kan anføres, at han for kort Tid siden modtog Kalb paany fra Menigheden i Et Horn, et Embede, der er ulige lettere og behageligere end det Arbejde, han nu har paataget sig. Men Pastoren afslag Raadet og besluttede at blive i Missionsmarken i Vesten, som han synes saa vel fikket for.

Da Pastor Hansen har fuld Forstaaelse af, at det Arbejde, som den nærmeste Fremtid vil medføre, ikke bliver det allerletteste. Pastoren har medbragt sin Familie, bestaaende af Hustru og fem Børn.

Pastor Hansen overtog sin nye Gerning ved Gudstjenesten i Søndags Formiddags i Larsens Gaard.

Atter i nogen Tid har den titføjende Del af den danske Befolkning været vant til at søge dette Lokale, hvor Pastor Andreaen fra Fresno en Søndag i hver Maaned har samlet en stadig voksende Flok. Vi har tidligere gentagne Gange omtalt Pastor Andreaens dygtige og nidkære Arbejde for Kirkens Sag; men endnu en Gang maa vi sige, at han ved et famle en Flok og forberede den paa den faste Præst's Komme, har været en stor Hjælp til Pastor Hansen, en Kædsjerning, som denne paastkner i fuldeste Maal.

Det var derfor just i sin Orden, at Pastor Andreaen skulde være den, der i Søndags skulde prædicere den nye Præst til den store Forsamling, som fulgte Lokalet til sidste Maals.

Derefter holdt Pastor Hansen sin Tiltraaelsesprædiken, og ved bennes Slutning vedtog Menigheden staaende en Tattrefolution til Pastor Andreaen for hans Arbejde og ogsaa til Menigheden i Gaston, der saa offervillig har offret sin Præst saa mange Søndage.

Om Aftenen prædikede Pastor Hansen igen for fuldt Hus.

Saaledes er altsaa det faste Arbejde begyndt, og et vigtigt Skridt til Kirkens Fremme er blevet taget.

Det er jo ikke første Gang, at San Francisco har haft en dansk Præst. Men alle tidligere Forsøg paa kirkeligt dansk Kirkearbejde her i Vnen har kun været Forsøg: de har manglet Soliditet og er enten strændede paa Manden, der skulde udføre Forsøget, eller paa Mangel paa Krigsmateriale — Penge. Nu er Forholdet anderledes. Pastor Hansen er en prøvet Mand, og bag ham staar et stort, livskraftigt Kirkefælleskab — Den forenede danske Kirke — som vil, at Sagen skal gennemføres. Og det vil ikke storte paa Midler.

Det er selvfølgelig lidt for tidligt at bringe Spørgsmaalet om Kirkebygning paa Tale; men det er ikke for tidligt at begynde at tænke paa det. Og naar Tiden kommer, vil Tilføjelse af Midler til en Kirke ikke blive en uoverkommelig Klippe.

De nærmeste Opgaver er imidlertid Dannelsen af en Menighed og Erhvervelse af et Foramlingslokale.

Til vore Munder og Abonnenter.

Vi anster herved at henlede vore ærede Stunders og Abonnenters Opmærksomhed paa, at vi nu nærmer os den Tid, da Danish Luth. Publ. House skal have sit Opgør og Status, nemlig til 1. Maj. Det skulde glæde os, om alle, som staar i Refiance for Blade eller Bøger, vil indbetale Betøbet, om det end er lille, inden nævnte Dato, at vi kan faa vore Bøger i Orden for Status og Revisorerne.

Vi skal da gerne give Kredit igen efter 1. Maj saa meget, som vi er i Stand til.

Vor saa venlig at hulle denne Hensidling og forglem ikke at faa eders Regnskab med Huset i Orden inden 1. Maj 1903.

Pa Danish Luth. Publ. House's Vegne. Paul Petersen, Bestyrer.

* Spørgsmaalet om Afholdssagens Betydning bliver mere brændende og ryfter os stadig nærmere ind paa Livet. Vi gengiver derfor dette Referat af et Foredrag, holdt ved et Kredsmøde i Vire Åker (ved Kristiania) forrige Aar, og som findes meddelt i norsk Tidsskrift „For Kirke og Kultur“.